ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μηνιαία εφημερίδα της Ενώσεως Εισαγγελέων

ΕΤΟΣ 2ο
Αριθ. Φύλλου 11-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1986

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 65 - 4ος όροφος - γρ. 416
ΑΘΗΝΑ 10167 — Τηλ. 52.25.524

Όσοι το χάλκεον χέρι
βαρύ του φόβου αισθάνονται
ζυγόν δουλείας ας έχωσι.
Θέλει αρετήν και τόλμην
η ελευθερία.

(Α. ΚΑΛΒΟΣ)
Από την ωδή του «Εις Σάμον»)

ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

[Βαβυλών πόλις ισχυρά μιά ώρα ήλθεν η κρίσις σου και οι έμποροι της γης κλαύσουσι και πενθήσουσιν ότι τον γόμον αυτών ουδείς αγοράζει ουκέτι και η οπώρα της επιθυμίας της ψυχής σου απώλετο από σού, και ουκέτι ου μη αυτά ευρήσεις, μιά ώρα ηρημώθη ο τοσούτος πλούτος].

Αποκ. Ιωάννου ΙΗ΄ 11-16

Τί ξύπνημα κι αυτό απροσδόκητο μέσα στην Πασχαλινή ευδία, την «Μητρόπολη των εορτών», να μεταλλάσσεται ξαφνικά η αγία γαλήνη των ημερών σε παγκόσμια φρίκη. Η «Επόμενη Μέρα» της 26 Απριλίου ήρθε να μας θυμίσει παλιές και σύγχρονες προφητείες, πλάσματα απίστευτα και ξεχασμένα, από τις βιβλικές εκείνες εικόνες των οραμάτων της Πάτμου, μέχρι την πρόσφατη «Θυσία» του Ρώσσου σκηνοθέτη Αντρέϊ Τερκόφσκι. Τέτοιες συμφορές τις απέκρουαν οι νόμοι της στέρεας λογικής, αλλά φαίνεται πώς ό,τι δεν χωρεί στο ρεαλισμό του πνεύματος συναντάται, αλίμονο, στην πραγματικότητα της φύσεως. Έτσι οι χλοεροί λειμώνες, ο πλούτος και τα αγαθά της σύγχρονης ζωής, γίνονται άχρηστα και θανατηφόρα θησαυρίσματα. Κατέχει τώρα ο Τάνταλος όλα τα αγαθά της γης και δεν μπορεί ούτε νερό να πιεί να ξεδιψάσει, Παραδώσαμε στα παιδιά μας έναν κόσμο απόγνωσης και φρίκης, όπου δεν τολμάς να μυρίσεις ένα ανθισμένο κλαράκι πίστης και αισιοδοξίας. «Μη ρυπαίνετε το περιβάλλον, παιδιά, πετώντας άχρηστα χαρτάκια στους δρόμους», λένε με κάθε σπουδαιοφάνεια, οι μεγάλοι, φροντίζοντας για τη σωστή τους αγωγή, ενώ στα Σχολεία οι εκθέσεις ιδεών διακρίνουν τα αγαθά της πυρηνικής ενέργειας (τύπου Τσερνομπίλ), από τα ολέθρια (τύπου Χιροσίμα) και φυσικά, την ίδια ώρα, πέσαμε να διαλύσουμε τους νέους που διαμαρτυρήθηκαν έφιπποι στις μηχανές τους για τα μελλοντικά πυρηνικά ολοκαυτώματα, βαφτίζοντας δικαίους και αδίκους «απόβλητους» όσους δηλαδή δεν συμφωνούν με τη χρεωκοπημένη και επικίνδυνη λογική μας. Ποιός δεν θυμάταιτώρα τον τρυφερό στοχαστή Άγγελο Τερζάκη, που συχνά επαναλάμβανε ότι «η ανθρωπότητα είναι καταδικασμένη να προοδεύει». Και ιδού το θαύμα! Χθες ο Γεβγένι Βελίκοφ στο Κίεβο δήλωσε πως το Τσερνομπίλ σύντομα θα ξανατεθεί σε λειτουργία! Δεν έχει λοιπόν σύνορα η καταστροφή της ζωής, δεν προϋποθέτει καν πόλεμο. Ιδού το ηχηρό ράπισμα για όσους απεργάζονται διαιρέσεις, για όσους αρέσκονται ακόμη και σήμερα να χρωματίζουν αστόχαστα σε πράσινους και βένετους, τους βυζαντινούς αρματηλάτες. Το νόημα της λάμψης που φάνηκε στον ουρανό της Ρωσίας, **της Αγίας Ρωσίας, το Πάσχα της Ανάστασης του 1986,** δε μπορεί παρά να είναι πολυσήμαντο. Πάνω απ' όλα, οι διαιρέσεις και τα μίση δεν χωρούν, εκεί όπου ο κοινός φόβος αδελφώνει, αφού προέχει η σωτηρία του πλανήτη και του ανθρώπου. Το ποτάμι της τεχνολογικής «προόδου» πίσω δε γυρίζει, δυστυχώς, κι ο μάγος ο άπραγος κινδυνεύει να γίνει «ανάλωμα γαιώδες», αν δεν ταπεινώσει τα γόνατα ως το μολυσμένο από τα έργα του χώμα της γης, κι αν δεν υψώσει την ψυχή του πάνω από το νέφος της συμφοράς, Μέσα στον εγκόσμιο αυτό ζόφο, δεν υπάρχουν πια στηρίγματα, παρά ένα τελευταίο καταφύγιο ελπίδας που θα μπορούσε να συμπυκνωθεί σ' αυτές τις ξεις: Ποιός άραγε γνωρίζει τους ανεξιχνίαστους και ανερμήνευτους δρόμους που επιλέγει ο Θεός, για να συναντήσει τον άνθρωπο (Ρωμ. 11,33).

Β. Ε. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ κ. Α. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

«Τα πάντα μπορείς να χάσεις και να σωθείς, όχι όμως και όταν χάσεις τη Δικαιοσύνη».
ΠΛΑΤΩΝ

Εγίναμε Ένωση Εισαγγελέων για να υπηρετήσουμε υψηλούς στόχους και ένας απ' αυτούς είναι να επιτύχουμε την πραγματική ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης.

Ιδανικό που θέλουμε να πιστεύουμε, ότι έχει σαν στόχο της και η δική σας Κυβέρνηση, κ. Πρωθυπουργέ, αν κρίνουμε από όσα κατά καιρούς έχετε διακηρύξει εσείς και οι συνεργάτες σας είτε ως Κυβέρνηση είτε ως αντιπολίτευση.

Έχει διακηρυχθεί από την Ένωσή μας επανειλημμένα, όπως κι από τις άλλες δικαστικές Ενώσεις, ότι βασική προϋπόθεση για να επιτευχθεί η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης είναι η τροποποίηση της διατάξεως του άρθρου 90 παρ. 5 του Συντ/τος του 1975, σύμφωνα με την οποία, η επιλογή της Ηγεσίας της Δικαιοσύνης γίνεται με προεδρικό διάταγμα ύστερα από πρόταση του Υπουργικού Συμβουλίου.

Δηλαδή η θέση μας είναι να μη επιλεγεται ούτε ο Πρόεδρος ούτε ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ούτε οι Αντιπρόεδροι από την Κυβέρνηση, γιατί αν συμβαίνει το αντίθετο, Κυβέρνηση και Ηγεσία της Δικαιοσύνης είναι διαβλητές, έστω και όταν ακόμη η επιλογή έγινε με αξιοκρατικά κριτήρια και δεν είναι στις προθέσεις της Κυβερνήσεως να εκμεταλλευθεί την εύνοια που έδειξε στους επιλεγέντες ανωτάτους δικαστικούς λειτουργούς.

Αυτό τον τρόπο της εκλογής της Ηγεσίας της Δικαιοσύνης, το κόμμα σας τον έχει σαφώς και ρητώς αποδοκιμάσει με δηλώσεις κορυφαίων στελεχών του κατά τις συζητήσεις που έγιναν για την ψήφιση του άρθρου 90 του Συντάγματος ενώπιον της αρμοδίας υποεπιτροπής και ενώπιον της ολομελείας της Βουλής. Έτσι ο σημερινός Υπουργός της Δικαιοσύνης κ. Απ. Κακλαμάνης κατά τη 12η συνεδρίαση της παραπάνω υποεπιτροπής είπε μεταξύ των άλλων: «Η αποστολή του συντακτικού νομοθέτου σήμερον είναι μεγάλη και η ευθύνη μας ανάλογη. Πρέπει να βρούμε τον τρόπο που θα βοηθήσει τη Δικαιοσύνη να γίνει πραγματικά ανεξάρτητη και υπερήφανη «Βάθρον και οχυρόν της Δημοκρατίας» όπως έλεγε χαρακτηριστικά ο Γεώργιος Παπανδρέου. Δι' αυτό πρέπει να προχωρήσουμε αποφασιστικά στη λήψη εκείνων των μέτρων που όσο και αν όπως κάθε ριζική απόφαση, πλήττουν συνήθειες και παραδόσεις και πρόσωπα ακόμη που τίμησαν σαν δικαστικοί λειτουργοί την αποστολή τους, θα δώσουν στη Δημοκρατία μας, μια Δικαιοσύνη, ανεξάρτητη, ανανεωμένη, ζώσα εγγυήτρια των ελευθεριών μας σε κάθε περίπτωση... Πρέπει να γίνει σαφής διαχωρισμός της Δικαιοσύνης από τις άλλες δύο λειτουργίες. Πλήρης ανεξαρτοποίηση από την εκτελεστική εξουσία, ηθική και υλική εξύψωση του Σώματος των δικαστικών λειτουργών. Για το σκοπό αυτό προτείνω: α)... β) **τροποποίηση του άρθρου 90 παρ. 3 έτσι που να καταργήται το δικαίωμα της Κυβερνήσεως να επιλέγει αυτή την ηγεσία του Δικαστικού Σώματος».** Και στη συνέχεια κατατέθηκε ενώπιον της Ολομελείας της Βουλής τροπολογία του Κόμματός σας σύμφωνα με την οποία **«Η πλήρωση των θέσεων των Προέδρων και Αντιπροέδρων του Αρείου Πάγου** του Σ.τ.Ε. και του Ελεγκτικού Συνεδρίου να γίνεται από τις Ολομέλειές τους με επιλογή από τα πέντε αρχαιότερα μέλη κάθε δικαστηρίου, **του δε Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου από τον αρχαιότερο Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου».**

Στην ίδια επιτροπή ο αείμνηστος Η. Ηλιού υποστήριξε: «...εμείς παίρνοντας την ιδέα από την λαμπράν επιτροπήν των επιστημόνων με τον κ. Βεγλερή τον κ. Κουμάντο, τον κ. Μάνεση και λοιπούς, η οποία νομίζω και σε μας το αναγνωρίζω, αλλά και σε άλλες τροπολογίες άλλων κομμάτων μας εφώτισε και μας διευκόλυνε λέμε: «Όταν κενωθή θέσις Ανωτάτου λειτουργού δηλαδή Προέδρου ή Αντιπροέδρου και **στον Άρειο Πάγο Εισαγγελέως να προάγεται αυτοδικαίως ο αρχαιότερος του κλάδου».**

Ο τέως Υπουργός της Δικαιοσύνης κ. Γεώργιος Αλέξανδρος Μαγκάκης, στην ίδια Υποεπιτροπή, εδήλωσε: «Ειδικώς τώρα, κύριοι συνάδελφοι, μένει το πολύ κρίσιμο θέμα, που προ-

☞ στη σελ. 5

Προβλήματα και ζητήματα της Ποινικής δικαιοσύνης

Η αρχή της «Πολιτιστικής αρμονίας»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ι. ΠΑΠΠΑ

Ο πολύς κόσμος σκέπτεται και επιζητεί άκριτα, παρορμητικά και αφηρημένα, την αυστηρή ποινική τιμωρία. Την αποκαλούμενη και παραδειγματική. Όπως σκέπτεται κι επικαλείται και την ηθική, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, τη δημοκρατία κ.α., έννοιες δηλαδή και αξίες που όλοι σχεδόν πιστεύουν ότι τις γνωρίζουν και τις κατανοούν αυτόματα και χωρίς σκέψη. Και όσο μάλιστα περισσότερο πιστεύουν αυτό, τόσο και τις αγνοούν ουσιαστικά ή τις παρανοούν απλοϊκά. Εκλαμβάνει έτσι την αυστηρή και άτεγκτη ποινή, ως πανάκεια ή ως το προσφορώτερο και αποτελεσματικότερο μέσο κοινωνικής αντιδράσεως κατά της εγκληματικότητας. Και κατηγορεί απροκάλυπτα, σχεδόν παντού, την επιείκια των δικαστηρίων. Μέμφεται την δικαστική πρακτική για απαράδεκτη αμβλύτητα και εξοργιστική ανεκτικότητα. Και θεωρεί την τακτική ή την στάση αυτή, ως οικτρό παρακολούθημα αστόχαστου και ανεδαφικού προοδευτισμού ή άφρονης και παρακμιακής επιστημοσύνης. Φρονεί αβασάνιστα ότι το άτεγκτο και η δριμύτητα – αφηρημένα κι αδιαφοροποίητα – της ποινικής μεταχειρήσεως, αναχαιτίζει το έγκλημα, καταπτοεί τους κακοποιούς και παρέχει αναντίρρητα κοινωνική προστασία και ασφάλεια. Φρονεί με τα κριτήρια και τα μέτρα του συμβατικού εαυτού του, καθώς και με την ακρισία και τις παρορμήσεις που εμπνέει και εκτρέφει η παραίσθηση της δυναμικής επιβολής ή ο μύθος για την δραστικότητα και αποτελεσματικότητα της υλικής κατισχύσεως. Του διαφεύγει όμως το μέγιστο ως τώρα μάθημα της ιστορίας που διδάσκει ότι πάγιο χαρακτηριστικό της ανθρωπίνης προσπάθειας και περιπέτειας είναι η ματαιοπονία της αυταρχικής καταστολής και η αδυναμία της υλικής δυνάμεως. Και του διαφεύγει ασυναίσθητα, γιατί στο βάθος κάθε πολιτισμένου ατόμου, κρύβεται ζαρωμένος, όπως λέγει ο Καίσλερ, ένας ανθρωπάκος της λιθίνης εποχής, ο οποίος είναι έτοιμος για την κλοπή ή τον βιασμό και ζητεί κραυγαλέα οφθαλμόν αντί οφθαλμού.

Αψευδές ωστόσο ιστορικό τεκμήριο του αναποτελεσματικού και του μάταιου της αυστηρής κι ανοικτίρμονης ποινικής απειλής και τιμωρίας, προσφέρει ολόκληρο περίπου το απώτερο και απάνθρωπο ποινικό παρελθόν. Κυρίως όμως η περίπτωση της Αγγλίας. Στην Αγγλία – γράφει η αιτιολογική έκθεση για την ποινική μεταρρύθμιση του 1791 της επαναστατικής Γαλλίας – η ποινή της αγχόνης απειλείται κι επιβάλλεται σ' όλες τις κλοπές. Εν τούτοις σε καμιά χώρα η κλοπή δεν επιπολάζει τόσο, όσο στη χώρα αυτή.

Οσοι ζητούν ή νοσταλγούν – και είναι πάρα πολλοί σήμερα – την ανιλεή και παραδειγματική ποινική απάντηση και μεταχείρηση, εμφορούνται από το μένος μιας αδιάλλακτης αντιπαραθέσεως. Διέπονται από την όραση των καθέτων και σκληρών διακρίσεων του άσπρου και του μαύρου. Και πιστεύουν αφελώς ότι κατατροπώνουν έτσι το «κακό» και ευεργετούν τους εντίμους συνανθρώπους τους. Ο θρίαμβος

☞ στη σελ. 3

ΣΤΟΠ

Ποδόσφαιρο τέλος

ΤΕΛΕΙΩΣΕ λοιπόν κι εφέτος η ποδοσφαιρική σαιζόν, με μιαν απογραφή όσο ποτέ άλλοτε θλιβερή. Αθλητικοί δικαστές, Εισαγγελείς και αστυνομικοί σε υπερωρίες, πασχίζουν να βρουν άκρη σ' ένα βρώμικο κύκλωμα που εξελίσσεται σε γάγγραινα. Δωροδοκίες, ντοπαρίσματα, στημένες διαιτησίες, ένα πλήθος οπαδών ανεγκέφαλων, που υποδαυλίζεται και συντηρείται επικίνδυνα κι αστόχαστα. Στη Λάρισα φάνηκαν καθαρά οι αιχμές που μπορεί να μεταβάλλουν σε τραγωδία ένα πάλαι ποτέ ωραίο άθλημα. Παίκτης μεγάλης ομάδας, που έχει παίξει στην Εθνική Αυστραλίας, δήλωσε πως «δεν ξέρει αν στην Ελλάδα οι συμπαίκτες του παίζουν για την ομάδα ή για κάποιους άλλους» και η δήλωσή του ταξίδεψε βέβαια έξω απ' την Ελλάδα.

Και όμως κάποτε, πριν καταστραφεί το άθλημα, εμείς οι παλιότεροι είχαμε καταθέσει το λόγο μας, που τώρα βέβαια ηχεί παράταιρα, δυστυχώς. Λέγαμε λοιπόν τότε πως «στις ασφυκτικές τσιμεντοκυψέλες μας ούτε να φωνάξουμε δε μπορούμε. Κάτι που και τα σκυλιά της πολυκατοικίας το μπορούν. Στην Αθήνα δεν έμεινε άλλος τόπος να φωνάξεις ή να μιλήσεις ελεύθερα στο διπλανό σου, χωρίς να σε πάρουν για τρελλό. Είναι βέβαια περίεργο κι ανεξήγητο το φαινόμενο μπροστά στο κυνηγητό μιάς μπάλας φουσκωμένης με αέρα, να εκστασιάζονται εκατομμύρια σοβαροί και καθωσπρέπει άνθρωποι σε όλο τον κόσμο. Και όμως υπάρχουν υπερασπιστικά επιχειρήματα για ν' αντιταχτούν στή μελαγχολική διανόηση και τη σοβαροφάνεια του καιρού μας: Κοντολογής, στα γήπεδα συμπυκνώνεται η δύναμη, η υγεία, η κίνηση, που ταυτίζεται με τη βιταλιστική πλευρά της ζωής. Η επιδεξιότητα, η ευφυΐα, οι επινοήσεις, αποθεώνουν την άξια νίκη πάνω στον αντίπαλο. Επευφημούμε από την κερκίδα αυτό που θα θέλαμε κι εμείς να κάνουμε, αλλά ο χρόνος έχει πέσει βαρύς στους ώμους μας. Στα ποδοσφαιρικά είδωλα χειροκροτούμε τη φευγάτη νιότη και απωθούμε πίσω από τις ζητωκραυγές και τα ξεσπάσματα, την αδιόρατη οδύνη της παντοδύναμης φθοράς, που όμως κατατροπώνεται κάθε Κυριακή από τις ιαχές οπαδών και φιλάθλων. Αυτή τη μικρή «απολογία» θα είχαν να καταθέσουν οι πραγματικοί φίλοι του αθλήματος στους σπουδαιοφανείς επικριτές του».

Σήμερα που στα γήπεδα κινδυνεύει η σωματική ακεραιότητα των φιλάθλων, ποιά «πέραση» έχουν πια τέτοιες ιδέες....

ΒΕΠ

Ζωή

Ε, και λοιπόν;
ποιός είπε πως υπήρχα
πριν να γεννηθώ;

Βαθειά εισπνοή...
και μια εκπνοή...

κι η θαλερή
ανάμνηση
μιάς μαργαρίτας.

Β. Λ.

Παλιά Πρακτικά της Βουλής

«Μελετών την κατάστασιν της Ελληνικής Δικαιοσύνης από της απελευθερώσεως μέχρι σήμερον, ευρίσκω αδιαπτώτους και συνεχείς τας αφορμάς να αισθάνομαι υπερηφάνειαν δι' αυτήν».

Ν. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Αγόρευση της 7 Μαΐου 1911)

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΝ
Την ύλη επιμελούνται μέλη της Ενώσεως
Υπεύθυνος Φωτοσύνθεσης: Γιώργος Ζώρζος
Μεσολογγίου 16 - Αθήνα
Τηλ. 36.11.372
ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 65
(4ος όροφος - γραφ. 416)
Τηλ. 52.25.524
ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ετήσια δρχ. 500
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: » 20

γράμματα

Αθήνα 14-5-1986

Προς
Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Εισαγγελέων - Αθήνα

Κύριοι

Έλαβα την από 4-2-1986 επιστολή σας, με την οποία μου γνωρίζετε, ότι τα μέλη της Ένωσης Εισαγγελέων κατά την πρώτη Τακτική Γενική Συνέλευσή τους, που έγινε την 1-12-1985, με ανακήρυξαν ομόφωνα Επίτιμο Πρόεδρο της Ένωσής σας.

Για την εξαιρετικά για εμένα τιμητική αυτή διάκριση ευχαριστώ θερμότατα όλα τα μέλη της Ένωσής σας, όπως επίσης τα ευχαριστώ και για τις θερμές εκδηλώσεις τους για εμένα κατά την παραπάνω Γενική Συνέλευση, στην οποία είχαν παραβρεθεί ύστερα από σχετική πρόσκλησή σας. Οι εκδηλώσεις αυτές βαθύτατα με συγκίνησαν και πάντοτε θα τις ενθυμούμαι. Οφείλω όμως να επαναλάβω τα όσα είπα και κατά την πιο πάνω Γενική Συνέλευση, ήτοι ότι δεν έπραξα κατά το χρόνο που ασκούσα Εισαγγελικά καθήκοντα τίποτε περισσότερο, από ότι επιβάλλει η αποστολή κάθε Δικαστικού Λειτουργού και ότι και τώρα, που δεν είμαι στην ενεργό υπηρεσία, θα συνεχίσω να αγωνίζομαι μέχρι και της τελευταίας πνοής μου για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης και για την εξύψωση του κύρους όλων των Δικαστικών Λειτουργών (Δικαστών και Εισαγγελέων), οι οποίοι – κατά κανόνα – πάντοτε και σε δύσκολους ακόμη καιρούς τίμησαν το λειτούργημά τους.

Πιστεύω ότι και οι νεώτεροι Δικαστικοί Λειτουργοί, μιμούμενοι το παράδειγμα των παλαιοτέρων Δικαστικών Λειτουργών και μη απομακρυνόμενοι από τις ωραίες παραδόσεις του Δικαστικού Σώματος, θα επιτελούν στο ακέραιο το καθήκον τους και θα συντελέσουν – με την εν γένει υπηρεσιακή και κοινωνική συμπεριφορά τους – να έχει ο Ελληνικός Λαός πλήρη εμπιστοσύνη στην Ελληνική Δικαιοσύνη.

Με τιμή
ΑΛΕΞ. Γ. ΦΛΩΡΟΣ

Εκείνοι που φεύγουν

ΑΚΥΛΑΣ ΖΑΡΓΑΝΗΣ

Την ημέρα του Πάσχα πέθανε ο επίτιμος Εισαγγελέας Εφετών Ακύλας Ζαργάνης, του οποίου η κηδεία έγινε την Τρίτη 6 Μαΐου στο Α΄ νεκροταφείο Αθηνών.

Η Ένωσή μας εκπροσωπήθηκε στην κηδεία από τον Πρόεδρο κ. Σπ. Αλεξόπουλο, Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου, και το μέλος μας κ. Ανδρέα Φάκο, Αντεισαγγελέα Εφετών, οι οποίοι και αποχαιρέτησαν το νεκρό. Κατετέθη και στεφάνι εκ μέρους της Ένωσής μας.

Ο αποθιώσας διεκρίνετο για το ανώτερο δικαστικό του ήθος, την εργατικότητά του και την άριστη επιστημονική του κατάρτιση. Άφισε αγαθές εντυπώσεις σ' όλα τα μέρη όπου υπηρέτησε και εκείνοι από τους συναδέλφους που τον εγνωρίσαμε, θα διατηρούμε πάντα αυτές τις αγαθές αναμνήσεις.

Η αξιοπρέπεια και η ευαισθησία του, που ήταν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, τον οδήγησαν, κατά τους χρόνους της δικτατορικής περιόδου, να παραιτηθεί, όταν παραλείφθηκε να προαχθεί σε Εισαγγελέα Εφετών. Μετά την αποκατάσταση της Δημοκρατίας αποκαταστάθηκε και αποχώρησε με το βαθμό του Εισαγγελέα Εφετών.

Το Δ.Σ. της Ένωσης Εισαγγελέων εκφράζει τα θερμά του συλλυπητήρια στην οικογένεια του αποθιώσαντος συναδέλφου, ο οποίος ετίμησε το Εισαγγελικό Σώμα όσον ολίγοι.

Σ. Α.

ελεύθερες απόψεις

Ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης - λαϊκή κυριαρχία και πολιτικές ελευθερίες

Ι. Τα ιδανικά των δικαστών και εισαγγελέων μέχρι και σήμερα. Η ψυχολογική αντίδραση στις έξωθεν πολιτικές πιέσεις.

Πρόσφατα, σε κάποια πολυτελή αίθουσα συζητήσεων περί της ανεξαρτησίας της δικαισύνης, άκουσα με κατάπληξη – ομολογώ δε ότι αισθάνθηκα ως σεισμό, που συγκλονίζει το θεωρητικό υπόβαθρο του δημοκρατικού πολιτεύματος – την ανεδαφική ή απλώς αντιδημοκρατική δοξασία ότι δήθεν η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης πρέπει να υποχωρεί ή να κάμπτεται μπροστά στη θέληση των δήθεν αυθεντικών εκπροσώπων της λαϊκής κυριαρχίας, με το πρόσχημα ότι θα... λειτουργήσει η... Δημοκρατία. Η δοξασία αυτή προδίδει μάλλον ή αφέλεια ή άγνοια ή έλλειψη πείρας των υποστηρικτών της. Ας μου συγχωρεθεί η σκέψη αυτή.

Θυμάμαι ότι πάντοτε εκτιμούσαμε ως άξιους δικαστικούς λειτουργούς εκείνους, που δεν υπόκυπταν σε εξωτερικές πιέσεις των ισχυρών κάποιας εποχής. Ότι πάντοτε τιμούσαμε και παινεύαμε κάποια διοικητική, στρατιωτική ή άλλη αρχή, όταν σεβότανε χωρίς μισαλλοδοξία, την αντίθετη προς την δική της δικαστική γνώμη και ψήφο. Ότι πάντοτε δοκιμάσαμε απέχθεια και αποστροφή απέναντι κάποιων ισχυρών της ημέρας, (που έρχονται και παρέρχονται, αργά ή γρήγορα, στην εξουσία), που αποπειράθηκαν να παρέμβουν σε κάποια δικαστική υπόθεση για να αλλοιώσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να επηρεάσουν ή και να εκφοβίζουν τον δικαστή της. Έτσι μάθαμε να νοιώθουμε. Αυτά υπήρξαν ανέκαθεν τα ιδανικά των δικαστικών λειτουργών και όλου του δημοκρατικού ελληνικού λαού. Γενιές και γενιές δικαστικών λειτουργών παραδειγματίστηκαν από το ανεξάρτητο δικαστικό φρόνημα των δικαστών Τερτσέτη και Πολυζωΐδη στη δίκη του Θ. Κολοκοτρώνη, γιατί τότε προβλήθηκε εναργέστατα η ηθική δύναμη της δικαστικής συνειδήσεως απέναντι απέναντι στη θέληση κάποιου άλλου, οποιουδήποτε ισχυρού της ημέρας, οσηδήποτε υλική ισχύ κι αν έχει.

Έχω λοιπόν μια δικαστική πείρα, που με δικαιολογεί στην ενέργειά μου να διατυπώσω την αντίθετη, προς την υποστηριχθείσα δοξασία, γνώμη μου και να αρνηθώ να δικαιώσω δογματικά την ισχύ των οποιωνδήποτε εκπροσώπων της εκτελεστικής εξουσίας, ως επιτρεπτό μέσο επεμβάσεως, για την άσκηση της δικαστικής εξουσίας, κατά τις οποιεσδήποτε ορέξεις τους, με την πρόφαση ότι είναι εκφραστές της λαϊκής κυριαρχίας.

Η λαϊκή κυριαρχία και η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης (λειτουργική και προσωπική) αποτελούν δύο έννοιες διαφορετικές κατά περιεχόμενο, αλλά συνυφασμένες μεταξύ τους, ως διαπνεόμενες από τις ίδιες μεγάλες ανθρωπιστικές ιδέες, που υπηρετούν ένα και μόνο παναν-θρώπινο ιδεώδες: Την αληθινή δημοκρατία.

ΙΙ. Λαϊκή κυριαρχία.

Η λαϊκή κυριαρχία σημαίνει την κατίσχυση και επικράτηση της λαϊκής βουλήσεως, που με την καθολική ψηφοφορία εκλέγει βουλή και κυθέρνηση και που εντέλλεται την θέσπιση των διατάξεων του θεμελιώδους καταστατικού χάρτου της χώρας, του συντάγματος, **εκδηλώνεται δε, κατά το γνήσιο δημοκρατικό της νόημα, με την απόλαυση πολιτικών ελευθεριών από όλο το λαό και με την απόλυτη άσκηση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων από όλους τους πολίτες, ανεξάρτητα από τις ιδεολογικές τους τάσεις και τα πολιτικά τους φρονήματα, κατά τις θεσπισμένες από την λαϊκή βούληση διατάξεις του συντάγματος.**

Κάθε δημοκρατικό σύνταγμα καθιερώνει τη λαϊκή κυριαρχία, της οποίας αποτελεί έργο και δημιούργημα και περιέχει διατάξεις για την ευόδωσή της, **με την παροχή ίσων ευκαιριών και δυνατοτήτων δράσεως και κατακτήσεως της πολιτικής εξουσίας** σε όλες τις πολιτικές

☞ στη σελ. 4

Επιτρέπουν οι κείμενες συνταγματικές διατάξεις την ύπαρξη μιάς αληθινά ανεξάρτητης Δικαιοσύνης ή μήπως τα περί ανεξαρτησίας της Δικαιοσύνης αποτελούν χίμαιρα;

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

4) Θ. ΜΑΝΑΒΗΣ: ...Όσον αφορά το πρόβλημα της αναδείξεως των κορυφών της Δικαιοσύνης, πράγματι το θέμα είναι δύσκολον και περίπλοκον, αλλά δεν ευρίσκω και εγώ άλλην λύσιν παρά την **κατ' αρχαιότητα εκλογήν εις τας ανωτάτας θέσεις των Ανωτάτων Δικαστηρίων των Εισαγγελέων και των Επιτρόπων εις αυτά.** Νομίζω ότι η υπό της Κυβερνήσεως ανάμιξις εις τας θέσεις αυτάς, οπωσδήποτε και **θεωρητικώς αλλά και ουσιαστικώς και πρακτικώς ενέχει επέμβασιν της εκτελεστικής ουσίας εις την δικαστικήν εξουσίαν.** Αποτελεί συνεπώς παράβασιν της υπερσυνταγματικής αρχής της διακρίσεως των εξουσιών. Μπορεί εις το παρελθόν να μη έγιναν παραβάσεις αυτής της αρχής, αλλά εις το πρόσφατον παρελθόν είδαμε τι παρατράγουδα συνέθησαν. Να φθάσωμεν δηλαδή μέχρι του σημείου να αναγιγνώσκεται απόφασις του Αρείου Πάγου, υπό του υποψηφίου Προέδρου του, ενώπιον του δήθεν Προέδρου της Δημοκρατίας, μέσα εις μίαν εκκλησίαν, δια να κερδίση την εύνοιαν της δικτατορίας δια να γίνη Πρόεδρος του Αρείου Πάγου. Αυτή ήτο η κατάπτωσις της δικαστικής αρχής και εξουσίας, η οποία εσκανδάλισεν, επίσης, τον Ελληνικόν λαόν.

Αυτά βέβαια δεν συμβαίνουν εις σοβαράς περιστάσεις, αλλά και θεωρητικώς και ουσιαστικώς δεν αποκλείεται η ανάμιξις της εκτελεστικής εξουσίας εις τα της δικαστικής και η παραβίασις της αρχής της διαιρέσεως των εξουσιών.

Προτιμώ οπωσδήποτε την ανάδειξιν, εις τας κορυφάς της δικαιοσύνης, **κατ' αρχαιότητα των δικαστών, οι οποίοι όπως ελέχθη ήδη, έχουν κατ' επανάληψιν κριθή** και δια να φθάσουν εκεί που έφθασαν έχουν ασφαλώς τα προσόντα δια να προεδρεύσουν, δι' ολίγα χρόνια, τα τελευταία χρόνια της σταδιοδρομίας των, εις τας θέσεις αυτάς.

Όπως στην αρχή είπαμε, τα ανωτέρω αποτελούν τις απόψεις, τις οποίες οι αναφερόμενοι υποστήριξαν κατά τις συζητήσεις ενώπιον της αρμοδίας Υποεπιτροπής του Συντάγματος.

Πέρα από αυτά, είναι επιβεβλημένο να μνημονευθούν και οι τροπολογίες, τις οποίες κατέθεσαν κατά τη σύζήτηση του Συντάγματος, ενώπιον της Ολομέλειας της Βουλής ο σημερινός Πρωθυπουργός ως Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Ανδρέας Παπανδρέου και ο Γεώργιος Μαύρος ως Αρχηγός της Ε.Κ.Ν.Δ. εν σχέσει με τον τρόπο επιλογής της ηγεσίας της Δικαιοσύνης και οι οποίες έχουν ως ακολούθως:

1) «.....Αι προαγωγαί εις τας θέσεις του Προέδρου και των Αντιπροέδρων των Ανωτάτων Δικαστηρίων ενεργούνται δια Προεδρικού Διατάγματος, κατόπιν εκλογής υπό της Ολομελείας του αντιστοίχου Δικαστηρίου μεταξύ των πέντε αρχαιοτέρων μελών του ως ο νόμος ορίζει. Εις την θέσιν του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, ο αρχαιότερος των Αντεισαγγελέων του».

Εν Αθήναις τη 8 Μαΐου 1975
Ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ
Ανδρέας Παπανδρέου

2) «.....Αι προαγωγαί εις τας θέσεις του Προέδρου του Συμβουλίου της Επικρατείας και του Αρείου-Πάγου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενεργούνται δια Προεδρικού Διατάγματος, εκδιδομένου τη προτάσει του Υπουργικού Συμβουλίου κατ' επιλογή μεταξύ των Αντιπροέδρων του αντιστοίχου Ανωτάτου Δικαστηρίου. Αι προαγωγαί εις τας θέσεις Αντιπροέδρων του Συμβουλίου της Επικρατείας, του Αρείου Πάγου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενεργούνται δι' ομοίου διατάγματος, κατ' επιλογήν, μεταξύ των πέντε αρχαιοτέρων μελών του αντιστοίχου δικαστηρίου. Η δε προαγωγή εις την θέσιν του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, ενεργείται δι' ομοίου ωσαύτως διατάγματος, κατ' επιλογήν μεταξύ των πέντε αρχαιοτέρων εκ των μελών του Αρείου Πάγου και των παρ' αυτώ Αντεισαγγελέων».

Εν Αθήναις τη 8 Μαΐου 1975
Ο Αρχηγός της Ε.Κ.Ν.Δ.
Γεώργιος Μαύρος

Αυτά λοιπόν υποστηρίζοντο και εγράφοντο κατά τις συζητήσεις επί του σχεδίου Συντάγματος το έτος 1975, εν σχέσει με τον τρόπο επιλογής της ηγεσίας της Δικαιοσύνης, δια να καταστεί δυνατόν να υπάρξει αληθινά ανεξάρτητη Δικαιοσύνη. Στις αλήθειες αυτές θα ήταν περιττό να προσθέσουμε εμείς οτιδήποτε άλλο. Απλώς τις προσυπογράφουμε, αφού εκφράζουν κατά πάντα και τις δικές μας θέσεις.

Όμως, εν όψει των ως άνω υποστηριχθέντων το 1975, δεν μπορούμε παρά να κλείσουμε το παρόν με δύο ερωτήματα:

Α) Διατί στις προταθείσες τροπολογίες του Συντάγματος δεν περιελήφθηκε η διάταξη του έρθρου 90 παρ. 3 αυτού, ώστε να είναι αυτή σύμφωνος με τα υποστηριχθέντα κατά τις συζητήσεις του Συντάγματος από την τότε Αντιπολίτευση και ήδη Κυβέρνηση, δια να καταστεί έτσι η Δικαιοσύνη αληθινά ανεξάρτητη και οχυρό της Δημοκρατίας;

Β) Ετηρήθησαν τα ανωτέρω υποστηριχθέντα από τους υποστηρίξαντες αυτά στις περιπτώσεις που έλαβε χώραν επιλογή της ηγεσίας της Δικαιοσύνης ή μήπως τα τότε υποστηριζόμενα εθυσιάσθησαν στο βωμό της οποιασδήποτε σκοπιμότητας;

Οι αναγνώστες μας και κυρίως οι Δικαστικοί Λειτουργοί, την μνήμη των οποίων το παρόν επιδιώκει να κεντρίσει, δύνανται να συνάγουν τα συμπεράσματά των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΝΙΔΑΣ

Η αρχή της «Πολιτιστικής αρμονίας»

☞ από τη σελ. 1

όμως του νόμου δεν είναι ποτέ ανιλεής και εξοντωτική αντιπαράθεση. Είναι πρωταρχικά – ή οφείλει να είναι – νίκη ηθική. Κατίσχυση ανθρώπινη. Στην εποχή μας ιδιαίτερα – εποχή προ παντός των ανθρωπίνων δακαιωμάτων – η παραδειγματική ποινική μεταχείρηση, αντιβαίνει ή προσκρούει στην βασική και καθοριστική αρχή της «πολιτιστικής αρμονίας», που διατυπώθηκε από το διάσημο αμερικανό εγκληματολόγο E. Sutherland. Σύμφωνα με την αρχήν αυτήν, όλοι οι τρόποι της κοινωνικής αντιδράσεως, σε μια ωρισμένη και συγκεκριμένη κοινωνία, παρουσιάζουν την γενική τάση να εναρμονίζονται μεταξύ τους. Με την τάση αυτή εξηγούνται – λέγει ο E. Sutherland – οι ποικίλες μεταλλαγές που παρατηρούνται στην ύπαρξη και την έκφραση της κατασταλτικής αντιδράσεως. Και συνεχίζει: «Οι αντιδράσεις της κοινωνίας κατά της εγκληματικότητας και οι χρησιμοποιούμενες μέθοδοι για την υλοποίηση ή την έκφραση αυτής της αντιδράσεως, έχουν τάση γενική, σ' ωρισμένη κοινωνία, να εναρμονίζονται με τους άλλους τρόπους συμπεριφοράς... Οι πρακτικές των βασανισμών υπήρχαν σε πολιτιστική εποχή, όπου οι φυσικοί πόνοι εθεωρούντο ως φυσικός κλήρος του ανθρώπου... Στις μέρες μας όμως είναι αδύνατο να εναρμονίσουμε πολιτική που επιβάλει φυσικά βασανιστήρια, με τη γενική απαίτηση καταλύσεως της οδύνης. Η αντίδραση κατά του εγκλήματος χάνει τον αυστηρώς τιμωρητικό χαρακτήρα της... Όταν οι τιμωρητικές μέθοδοι έχουν εγκαταλειφθεί από την οικογένεια, το σχολείο και την εκκλησία, αποβαίνει δύσκολο για το Κράτος, να συνεχίσει την επιτυχή εφαρμογή των τιμωρητικών μεθόδων. Στις μέρες μας ο εγκληματίας βρίσκει περισσότερους υπερασπιστές και το Κράτος λιγότερους συνηγόρους, όταν η επίσημη αντίδραση είναι αυστηρώς τιμωρητική...» (Ed. Sutherland - D. Cressey: Principes de Criminologie, trad franc. Paris, Ed. Cujas, 1966, σελ. 313-314. Όσοι συνεπώς ζητούν ή επιβάλλουν σήμερα βαριές ποινές ή σκληρές φυλακές, τοποθετούνται έξω από το πολιτιστικό κλίμα της εποχής τους. Στέκονται στον αποξηραμένο φλοιό των σχετικών προβλημάτων και διατηρούν ή συντηρούν στη νοοτροπία και τη σκέψη τους θλιβερές παρελθοντικές απολιθώσεις. Όσοι επίσης απαιτούν ή αποδέχονται παραδειγματικές τιμωρίες, λησμονούν ότι η σύγχρονη έννομη τάξη έχει ανάγει σε πρώτη και ύπατη αξία την ανθρώπινη αξία και αξιοπρέπεια, (αρθρ. 2 παρ. 1 του Συντάγματός μας) ο σεβασμός της οποίας δεν συμβιβάζεται με τον παραδειγματισμό, δηλαδή με τη χρήση του ανθρώπου ως απλού μέσου για την επιτυχία ή την προώθηση οποιουδήποτε σκοπού.

Η εφημερίδα αυτή είναι η φωνή όλων μας έξω από τα δικαστήρια. Μην την αφήσετε ποτέ να σιγήσει.

Από μήνα σε μήνα

Θλιβερές εξαιρέσεις

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ κανένα λόγο ν' αμφιβάλλουμε για τα περιστατικά, που μας είπαν ότι έγιναν σε Ποινικά Δικαστήρια της Αθήνας πρόσφατα:

— Ο Εισαγγελέας στο Μονομελές Πλημ/κείο επρότεινε την αθώωση του κατηγορουμένου για εξύβριση, ο δε συνήγορος της πολιτικής αγωγής άρχισε την αγόρευση λέγοντας: «Αν είναι ν' ακούγονται τέτοιες εισαγγελικές προτάσεις γι' αθώωση, καλύτερα να μην ερχόμαστε οι δικηγόροι στα Δικαστήρια». Παρά την εύλογη σύσταση του Προέδρου προς αυτόν για την απρεπή σε βάρος του Εισαγγελέα φράση, όχι μόνο δεν την ανασκεύασε λεκτικά, αλλ' απάντησε: «Είμαι παληός δικηγόρος και γνωρίζω να κάνω τη δουλειά μου».

— Στο Τριμελές Εφετείο ο Εισαγγελέας πρότεινε, για πραγματικούς και νομικούς λόγους, την αθώωση κατηγορούμενου για ψευδορκία. Άστοχα και απαράδεκτα ο δικηγόρος - βουλευτής της πολιτικής αγωγής είπε: «Αν ο κ. Εισαγγελέας ζήτησε την αθώωση, είναι δικό του προσωπικό θέμα, αν όμως το Δικαστήριο εκδώσει αθωωτική απόφαση, τότε θα επιβεβαιωθεί ότι δεν λειτουργεί σωστά η Δικαιοσύνη στη χώρα μας». Κι εδώ έγινε η πρέπουσα αυστηρή παρατήρηση του Προέδρου για την παραπάνω απρεπή φράση και στηλιτεύθηκε από την Υπεράσπιση, ότι, κάνοντας κατάχρηση της βουλευτικής ασυλίας του, εκφράζεται υβριστικά για τη Δικαιοσύνη, αλλ' αντί ν' ανασκευάσει τα λεχθέντα, αντεπιτέθηκε στο συνάδελφό του.

— Σε άλλο Τριμελές Εφετείο ειπώθηκε από δικηγόρο προς τον Πρόεδρο: «Ψάχνετε να βρήτε λόγο αναβολής».

Ασφαλώς παρόμοια περιστατικά αποτελούν την εξαίρεση, δεν θάπρεπε όμως να λέγονται τέτοιες φράσεις από δικηγόρους σε βάρος της Δικαστικής Αρχής, όταν υποστηρίζεται ότι συλλειτουργούν με τους Δικαστές στην απονομή της Δικαιοσύνης. Δεν μπορούμε να φαντασθούμε τι θα λεγόταν, αν δεν υπήρχε η «Συλλειτουργία». Πάντως η ηρεμία της ποινικής δίκης και η ψύχραιμη ανάπτυξη των σκέψεων και επιχειρημάτων των παραγόντων αυτής, διαταράσσεται σπουδαία, όταν εκστομίζονται φράσεις απρεπείς ή μειωτικές, που εξαφανίζουν την πολιτισμένη ατμόσφαιρα (αναγκαία για την ορθή κρίση) και παραδειγματίζουν αρνητικά το ακροατήριο, στο σεβασμό και υπόληψη του Δικαστηρίου.

Οι Εισαγγελείς επιθυμούν οπωσδήποτε την «καλή συνεργασία» με τους Δικηγόρους πάντοτε κι ιδιαίτερα στα Ακροατήρια, ευελπιστούν δε ότι οι ελάχιστες εξαιρέσεις θα λείψουν μελλοντικά, χάριν της ορθής απονομής της Δικαιοσύνης.

Α. Φ.

Σκέψεις

ΣΟΒΑΡΑ προβλήματα λειτουργικότητας των υπηρεσιών της Εισαγγελίας Πρωτοδικών παρουσιάσθηκαν στο νέο κτίριο της Σχολής Ευελπίδων. Το κύριο πρόβλημα δημιουργήθηκε από την έλλειψη επαρκούς χώρου ανάπτυξης των υπηρεσιών της Εισαγγελίας. Το πρόβλημα αυτό θα μπορούσε να λυθεί θαυμάσια, αν η πολιτική εξουσία δεν είχε συμμετοχή στα κτίρια της Σχολής. Ένα τεράστιο τριώροφο οικοδόμημα που βρίσκεται σε απόσταση 50 μόνο μέτρων ανατολικά του κτιρίου της Εισαγγελίας και είναι υπό κατασκευή, πρόκειται να παραδοδεί στο δήμαρχο της Αθήνας. Η ενέργεια της πολιτείας αυτή είναι για μας ακατανόητη και δυστυχώς από πολλούς κακόπιστους θα μπορούσε να ερμηνευθεί σαν απαράδεκτη κίνηση που αποβλέπει σε προεκλογική εκμετάλλευση του χώρου της δικαιοσύνης. Η παρουσία του δημάρχου στο χώρο απονομής της δικαιοσύνης αποτελεί θλιβερό γεγονός. Μήπως η Ένωσή μας πρέπει να προβεί από τώρα σε κατάλληλα διαβήματα ενώπιον των αρμοδίων για την απόδοση και του παραπάνω κτιρίου στη Δικαιοσύνη;

Κυριάκος Καρούτσος

Προβολή ασέμνων ταινιών και η αντιμετώπισή της

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 10ετία αναπτύχθηκαν πολύ οι επιχειρήσεις προβολής κινηματογραφικών ταινιών σεξ, που θησαυρίζουν εκμεταλλευόμενοι την επιθυμία μεγάλου αριθμού ατόμων επιθυμούντων να παρακολουθήσουν ταινίες τέτοιου είδους. Και ενώ, όπως είναι γνωστό, οι υπεύθυνοι των επιχειρήσεων αυτών διώκονται βάσει των άρθρων 29 και 30 του νόμου 30/30-6-61, όπως το άρθρο 30 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του νόμου 1291/82, εν τούτοις σπάνια αυτοί οδηγούνται στο Δικαστήριο για την επιβολή των νομίμων κυρώσεων. Τούτο οφείλεται κυρίως στο ότι τα αρμόδια όργανα της πολιτείας αδιαφορούν για τη σύλληψη των παραπάνω υπευθύνων, ακόμη και σε περιπτώσει που συλλαμβάνουν άτομα άσχημονούντα μέσα στην αίθουσα των κινηματογράφων και κατά τη διάρκεια της προβολής ταινίας σκληρού σεξ. Η αδιαφορία αυτή των οργάνων έχει γίνει καθεστώς ώστε να δίνεται το δικαίωμα σε πολλούς κακόπιστους να υποθέσουν ότι πίσω από την αδιαφορία αυτή υποκρύπτονται κυρίως οικονομικά οφέλη για τους αδιαφορούντας, με συνέπεια να υφίσταται φθορά το κύρος της πολιτείας ότι δεν μπορεί να ελέγξει αποτελεσματικά τα όργανά της και να τα πείσει να ενεργοποιηθούν για τη δίωξη και την τιμωρία των παραπάνω υπευθύνων. Όμως η πολιτεία δεν έχει υποχρέωση να προστατεύσει μόνο το κύρος της, αλλά και τους ανύποπτους πολίτες της, που ενώ μπαίνουν στον κινηματο-

☞ στη σελ. 4

Ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης – λαϊκή κυριαρχία και πολιτικές ελευθερίες

☞ από τη σελ. 2

ομάδες του τόπου.

Ο λαός, στη δημοκρατικά διαρθρωμένη πολιτεία, **διαθέτει και ασκεί την κυριαρχία του, ως ενιαίο και αδιάσπαστο σύνολο,** με καθολική ψηφοφορία, για την επιλογή κυβερνητών και βουλευτών, που, όμως εκλεγόμενοι έτσι, με δημοκρατικό τρόπο, καθίστανται μετά την εκλογή τους, όχι απλώς οι εκφραστές της θελήσεως του λαού, αλλά στην πραγματικότητα **εξουσιαστές του λαού.**

Η λαϊκή κυριαρχία έχει διάρκεια, μονιμότητα, σταθερότητα, απροσωπολησία, απροσωπία και διατηρείται όσο χρόνο υφίσταται δημοκρατικό πολίτευμα. **Είναι ένας απρόσωπος θεσμός της δημοκρατικής πολιτείας, που αναγνωρίζει και προϋποθέτει την μειοψηφούσα και την πλειοψηφούσα μερίδα του λαού, ως ισότιμες λαϊκές δυνάμεις,** έχουσες, κάθε μια, τον δικό της ρόλο κατά την λειτουργία του πολιτεύματος. Ως ανεπίδεκτη προσωποποιήσεως, **δεν πρέπει να ταυτίζεται και να συγχέεται με τους εξουσιαστές του λαού,** με τους εφήμερους άρχοντες και νομείς της πολιτικής εξουσίας, με τους κυβερνητικούς ή νομοθετικούς αξιωματούχους της πλειοψηφίας, που συγκροτήθηκε με την λαϊκή θέληση, μέσα στους κόλπους ενός συλλογικού πολιτειακού οργάνου, σε ορισμένο τόπο και χρόνο. Οι νικητές μιας εκλογικής αναμετρήσεως παίρνουν λαϊκή εντολή να κυβερνήσουν, σε ορισμένο τόπο και χρόνο, υπό την άγρυπνη παρακολούθηση και εποπτεία της αντιπολιτεύσεως. **Η πλειοψηφία των λαϊκών αντιπροσώπων κυβερνά μέσα στα όρια των περιοριστικών συνταγματικών διατάξεων και η μειοψηφία τούτων ασκεί τα συνταγματικά της δικαιώματα, ελέγχουσα τον βίο των αρχόντων, επιβάλλουσα την απροσωπόλητη και άτεγκτη εφαρμογή του συντάγματος και διαθέτουσα πλήρη δυνατότητα να αποκτήσει και αυτή την πολιτική εξουσία** με την θέληση του λαού.

Σ' ένα δημοκρατικό πολίτευμα, **ο λαός δεν διαιρείται σε αφέντες, που ανάδειξαν κυβέρνηση και βουλή και σε δούλους που απέτυχαν να αποκτήσουν την πλειοψηφία,** αλλά εμφανίζεται και ενεργεί αδιάσπαστος και ενωμένος, ως ένα μόνο ενιαίο σύνολο. Υφίστανται μόνο άρχοντες και αρχόμενοι. Ποτέ όμως αφέντες πλειοψηφίσαντες και δούλοι μειοψηφίσαντες. Το πολίτευμα των πατρικίων και των πληβείων συνεπάγεται κατάλυση των ελευθεριών του λαού, νοούμενου ως ενιαίου συνόλου και κατάργηση της λαϊκής κυριαρχίας.

Έτσι στη δημοκρατία, όλες οι λαϊκές ομάδες, είτε ανήκουν στην πλειοψηφία είτε στη μειοψηφία, έχουν **ίσα δικαιώματα και τις ίδιες πολιτικές ελευθερίες** κατά την άσκηση της λαϊκής κυριαρχίας. **Η ισότητα αυτή στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις αποτελεί την πεμπτουσία της δημοκρατίας.**

Η πλειοψηφία των αντιπροσώπων του λαού, μέσα στα συνταγματικά πολιτειακά όργανα, περιστασιακή ή όχι, αλλά πάμτοτε πρόσκαιρη στη δημοκρατία, δεν διαθέτει, σε κανένα δημοκρατικό σύνταγμα, μόνο δικαιώματα, αλλά υπέχει και υποχρεώσεις, από τις οποίες η βασικότερη και θεμελιωδέστερη συνίσταται στον σεβασμό των συνταγματικών δικαιωμάτων και ελευθεριών όλου του λαού και ειδικώτερα της μειοψηφίας.

Βέβαια, η νομοθετική και εκτελεστική λειτουργία ασκούνται, τουλάχιστον κατά πλειοψηφία, από πρόσωπα ανήκοντα στο κυβερνητικό κόμμα, δηλαδή το κυβερνητικό κόμμα διαχειρίζεται την νομοθετική και εκτελεστική λειτουργία και στελεχώνει τα ανώτατα αξιώματά τους. Όμως η προστασία των ελευθεριών του λαού – και ιδιαίτερα των αντιφρονούντων πολιτών – δεν επαφίεται στην καλωσύνη ή την ευσυνειδησία ή τον οίκτο των εκάστοτε κυβερνώντων, οσοδήποτε δημοκρατικοί κι αν εμφανίζονται.

III. Η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης ως ανάγκη για τη δημοκρατία και την λαϊκή κυριαρχία.

Για όλους αυτούς τους λόγους ακριβώς, σε μια αληθινή δημοκρατία, όπως εννοούμε την δική μας, **η δικαιοσύνη, ως κρατική λειτουργία, δεν επιτρέπεται να ανήκει ή να υποτάσσεται στο κυβερνητικό κόμμα, ούτε να πραδίδεται στο έλεος μιάς οποιασδήποτε κυβερνητικής πλειοψηφίας,** δηλαδή πρέπει να είναι απόλυτα ανεξάρτητη από τις άλλες κρατικές λειτουργίες, ακομμάτιστη και ανεπηρέαστη.

Η ανεξαρτησία αυτή είναι απότοκη του προορισμού της δικαιοσύνης, αποτελεί την υλοποίηση της λαϊκής κυριαρχίας και υπαγορεύεται από την ζωτική ανάγκη της ομαλής λειτουργίας του δημοκρατικού πολιτεύματος. Γιατί η δικαιοσύνη μόνο ως ανεξάρτητη και αδέσμευτη κομματικά πολιτειακή λειτουργία έχει την δυνατότητα: Να διαιτητεύει ανάμεσα στις αντιτιθέμενες προς άλληλες κομματικές ομάδες. Να περιφρουρεί και να προστατεύει τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες όλων των πολιτών, ακόμη και εκείνων, που καταψήφισαν το κυβερνητικό κόμμα ή που μετάνοιωσαν γιατί το υπερψήφισαν. Να εγγυάται την πιστή εφαρμογή του συντάγματος και την ομαλή λειτουργία της δημοκρατίας, με την εναλλαγή των διαφόρων κομμάτων στην εξουσία και την ανεμπόδιστη άσκηση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών από όλους τους πολίτες, ανεξάρτητα από τα φρονήματά τους και τις ιδεολογικές τους προτιμήσεις. Να παραμείνει πάντοτε ο ακοίμητος φρουρός του δημοκρατικού συντάγματος.

Καμιά άλλη πολιτειακή λειτουργία δεν είναι κατάλληλη να επωμισθεί αυτό το ρόλο του εγγυητή των λαϊκών ελευθεριών και την λαϊκής κυριαρχίας.

Έτσι **η κύρια αποστολή της δικαιοσύνης** έγκειται στην προστασία των αντιπολιτευομένων την εξοιυσία, των αδυνάτων, των κατατρεγμένων από μια κυθέρνηση, των αντιφρονούντων.

Μια πολιτεία χαρακτηρίζεται τόσο περισσότερο δημοκρατική, όσο περισσότερο διαφυλάσσει άτρωτες τις ελευθερίες των αντιφρονούντων νομοταγών πολιτών της.

IV. Το ισχύον Ελληνικό Σύνταγμα

Αυτή ακριβώς την υψίστη δημοκρατική αποστολή για την διαφύλαξη των λαϊκών ελευθεριών και για την περιφρούρηση των δημοκρατικών δικαιωμέτων των αντιφρονούντων πολιτών, ανέθεσε στην δικαστική λειτουργία ο συνταγματικός μας νομοθέτης, ο οποίος αναγνώρισε ρητά και κατηγορηματικά, σ' αυτή, την νομική δυνατότητα να ελέγχει την συνταγματικότητα των ψηφιζομένων από την Βουλή νόμων, (βλ. άρθρ. 87 παράγρ. 2, 93 παρ. 4, του ισχύοντος συντάγματος, πρόσφατη μελέτη Ν. Ανδρουλάκη ΝΟΒ έτους 1985 σελ. 1505), καθιέρωσε την υποχρεωτική σύμπραξή της σε πράξεις της εκτελεστικής λειτουργίας, την αποκλειστική δικαιοδοσία της κατά την παροχή έννομης προστασίας, όπως και τον απ' αυτή δικαστικό έλεγχο των δραστηριοτήτων των δύο άλλων κρατικών λειτουργιών, κατά την άσκηση της πολιτικής εξουσίας, (βλ. άρθρα 5 § 4, 6, 8, 9, 12 § 2, 14 § 3 και 4, 17, 20, 26 § 3, 47 § 4, 49 και 86, 58 και 100, 86, 93 § 4 του συντάγματος), επιπρόσθετα δε της παρεχώρησε εγγυήσεις ανεξαρτησίας (βλ. άρθρα 87 επ, 93 επ περί δικαστικής εξουσίας στο σύνταγμα), δηλαδή το ισχύον σύνταγμα της χώρας μας είναι δημοκρατικό, αν και θα μπορούσε να είναι ακόμη καλύτερο.

Κατά συνέπεια, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται **ότι η δικαστική λειτουργία, καθιδρυμένη από το σύνταγμα, κατά την καθιερωμένη διαδικασία εκφράσεως της λαϊκής βουλήσεως, αντιπροσωπεύει και αυτή την λαϊκή κυριαρχία, έχει την εντολή του λαού να εκτελεί, δηλαδή να πραγματοποιεί, κατά την άσκηση της συνταγματικής της εξουσίας, την λαϊκή βούληση** για διάκριση, εξισορρόπηση και αλληλοέλεγχο των κρατικών λειτουργιών, για διασφάλιση ατομικών δικαιωμάτων και πολιτικών ελευθεριών σ' όλους τους Έλληνες, ανεξάρτητα από τα πολιτικά τους φρονήματα και να επαγρυπνεί ή να εποπτεύει, κατά συνταγματικό καθήκον, για την εύρυθμη λειτουργία των δημοκρατικών διαδικασιών, αποτρέποντας έτσι προληπτικά στο διηνεκές, εξ ονόματος όλων των Ελλήνων της παρούσας και των επερχομένων γενεών, την μετατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος σε τυραννικό καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας, από ενδεχόμενους καταχραστές ή και σφετεριστές της εξουσίας, ακόμη και αν αυτοί εκλέχτηκαν, σ' ορισμένη στιγμή, από πλειοψηφίσασα μερίδα του λαού, δηλαδή η δικαστική λειτουργία εδραιώνει και περιφρουρεί την απρόσωπη και ενιαία απ' όλο το λαό ασκούμενη λαϊκή κυριαρχία, ως διαρκή και σταθερό δημοκρατικό θεσμό.

Ποιά άλλη κρατική λειτουργία, εκτός από την δικαστική, την αδέσμευτη κομματικά, θα μπορούσε να διασώζει τους άτυχους δημοκρατικούς πολίτες από μια οποιαδήποτε κυβερνώσα και νομοθετούσα φατρία, που εκτρέφει δικτατορικές φιλοδοξίες, προδίδουσα καταχρώμενη την λαϊκή ψήφο.

V Συμπέρασμα

Η χώρα εκείνη, στην οποία η δικαστική εξουσία δεν απολαμβάνει ανεξαρτησία, αλλά είναι υποταγμένη στους ευκαιριακούς εκπροσώπους μιας στιγμιαίας λαϊκής πλειοψηφίας, φοβούμενη έτσι τους ισχυρούς της ημέρας. κινδυνεέι να κυριαρχηθεί από δικτατορίσκους, προδότες της λαϊκής ψήφου και δεν μπορεί να ονομασθεί αληθινή δημοκρατία. Αν η κυθέρνηση μιας πρόσκαιρης πλειοψηφίας δύναται ατιμωρητί και χωρίς τον έλεγχο μιας αδέσμευτης δικαστικής εξουσίας, να καταδυναστεύει τους αντιφρονούντες πολίτες, με την θέσπιση νόμων, την έκδοση διαταγμάτων και την λήψη διοικητικών καταπιεστικών μέτρων, που καταστρατηγούν ή παραβιάζουν τις συνταγματικές διατάξεις και καταπίνουν τις συνταγματικά κατοχυρωμένες ελευθερίες του λαοτ, **τότε δύναται να επιβάλλει το στυγνότερο καταπιεστικό καθεστώς και να αποκλείσει, με αυθαίρετα συνταγματικά μέτρα, την εφαρμογή της λαϊκής κυριαρχίας,** την οποία υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει.

Η λαϊκή κυριαρχία καταξιώνεται και δοξάζεται μόνο όταν διασφαλίζονται ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και γνήσιες πολιτικές ελευθερίες σ' όλο το λαό και ειδικώτερα όταν η λαϊκή μειοψηφία προστατεύεται από την ανεξάρτητο δικαστική εξουσία, που ακυρώνει η καθιστά ανενεργείς ή τιμωρεί ποινικά τις ενδεχόμενες αυθαιρεσίες και καταχρήσεις των εκπροσώπων της πλειοψηφίας σε βάρος μιας λαϊκής μειοψηφίας, αφού μόνον τότε παρέχονται ίσες ευκαιρίες δράσεως και επικρατήσεως, σ' όλα τα ιδεολογικά ρεύματα μιας εποχής και έτσι καθίσταται εφικτή η ανάδειξη μιας κυβερνήσεως με αβίαστη επιλογή της από το ανόθευτο γνήσιο λαϊκό φρόνημα.

Η δικαιοσύνη, ως ανεξάρτητη λειτουργία, μη υποκείμενη στις διαταγές μιας κυβερνήσεως, θάναι εγγυήτρια των λαϊκών ελευθεριών.

Κατά συνέπεια η λαϊκή κυριαρχία, κατά την αληθινή της δημοκρατική έννοια, δεν αντιτίθεται στην ιδέα και στον θεσμό της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης. Γι' αυτό, άλλωστε, η δικαιοσύνη αποκλήθηκε από άξιους θεωρητικούς της δημοκρατικής ιδέας **«το οχυρό της δημοκρατίας».**

Ας αφήσουν λοιπόν όλα τα κόμματα απερίσπαστη την δικαιοσύνη να επιτελέσει το έργο της ως φρούριο της δημοκρατίας, αφού διαχρονικά όλα καταφεύγουν κάποτε στην προστασία της, είναι δε ευτύχημα ότι κανένα από αυτά (απ' όσα γνωρίζουμε) δεν ισχυρίζεται ότι επιδιώκει να καταλύσει το δημοκρατικό πολίτευμα και να καταργήσει την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, ως ενοχλητικό εμπόδιο. Αφού όλα τα κόμματα της χώρας εκθέτουν δημοκρατικό ιδεολογικό πρόγραμμα, πιστεύουμε καλοπροαίρετα ότι παραδέχονται και αναγνωρίζουν την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης ως υπέρτατο ζωτικό δημοκρατικό θεσμό και ως έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας.

Αβραάμ Σταθόπουλος

Από μήνα σε μήνα

☞ από τη σελ. 3

γράφο για να παρακολουθήσουν μια σοβαρή ταινία, στο μέσον της προβολής είναι υποχρεωμένοι να δουν και σκληρό πορνό, αδιάφορα αν το επιθυμούν ή όχι ή αν είναι μόνοι τους ή συνοδεύονται από συγγενικά πρόσωπα, πράγμα που είναι δυνατό να τους δημιουργήσει άσχημα συναισθήματα. Πέραν αυτών όμως η πολιτεία δεν μπορεί να παραγνωρίσει και το γεγονός ότι μεγάλος αριθμός ατόμων επιθυμεί να παρακολουθεί ταινίες σεξ και πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να τους εμποδίσει. Νομίζουμε λοιπόν ότι η πολιτεία δεν πρέπει να δείξει αδιαφορία για τις παραπάνω πραγματικές καταστάσεις, αλλά πρέπει να τις αντιμετωπίσει και μάλιστα κατά τρόπο που να προστατεύεται το κύρος της, και το σύνολο των θεατών, ώστε να αποκατασταθεί και η εμπιστοσύνη των τελευταίων προς τον κινηματογράφο. Πιστεύουμε ότι η λύση είναι απλή, εφόσον η πολιτεία έχει τη θέληση και σαν τέτοια προτείνουμε: α) να επιτρέψει σε ορισμένο αριθμό κινηματογράφων, λειτουργούντων κυρίων εκτός του κέντρου των πόλεων, την προβολή ταινιών σεξ, χορηγώντας άδεια λειτουργίας κατόπιν πλειοδοτικού διαγωνισμού και β) να επιβάλλει στους λοιπούς κινηματογράφους, πέρα των ποινικών και διοικητικές κυρώσεις μέχρι οριστικής αφαίρεσης της άδειας λειτουργίας, εφόσον αυτοί προβάλλουν ταινίες άσεμνες.

Κυριάκος Καρούτσος

ΔΙΚΑΣΤΕΣ – ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΚΗ

Ο Εισαγγελικός θεσμός, δημιούργημα των ιδεών του διαφωτισμού του 18ου αιώνα, διαμορφώνεται για πρώτη φορά στη Γαλλία και ύστερα στα υπόλοιπα Κράτη της Ηπειρωτικής Ευρώπης, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η χώρα μας. Ο θεσμός αυτός έχει ασκήσει σημαντική επίδραση στη διαμόρφωση του Ποινικού Δικονομικού συστήματος που ισχύει σήμερα γενικά και το οποίο έχει επηρεάσει αποφασιστικά, αφ' ενός μεν στην κατοχύρωση και την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων του πολίτη και αφ' ετέρου συνέτεινε στη διασφάλιση της έννομης τάξης και στην προαγωγή της κοινωνικής ειρήνης. Με την εισαγωγή δε του Εισαγγελικού θεσμού, μπόρεσε να δοθή στην παλιά εξεταστική δίκη, ο φιλελεύθερος χαρακτήρας που αυτή έχει σήμερα, αφού έπαψε πια η συγκέντρωση των λειτουργικών της ποινικής δίκης σε ένα μόνο πρόσωπο, δηλαδή στο Δικαστή. Ο Εισαγγελέας καλείται να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στην ομαλή εξέλιξη της ποινικής δίκης εξ ίσου σπουδαίο με εκείνο που έχει ο Δικαστής, ως κατ' εξοχή κυρίως δικαιοδοτικό όργανο στην απονομή της δικαιοσύνης. Σήμερα μάλιστα η Εισαγγελική Αρχή, με τις εγγυήσεις ανεξαρτησίας που της προσφέρονται και την αλλαγή νοοτροπίας των εκπροσώπων αυτής, έπαυσε πλέον να είναι κατηγορούσα αρχή. Ο Εισαγγελέας σήμερα, εκπληρώνοντας τη λειτουργική αποστολή του, αναζητεί σε όλες τις δίκες που συμμετέχει, την ανεύρεση πάντοτε της αλήθειας και την επιβολή της δικαιοσύνης ως αυτοτελής Δικαστική Αρχή (άρθρ. 28 Κ Π Δ), χωρίς να δέχεται δεσμευτικές από οιαδήποτε άλλη Αρχή οδηγίες. Το δικαίωμα του Υπουργού δικαιοσύνης να δίδει οδηγίες στους Εισαγγελείς, οι οποίες δεν μπορούν σε καμμιά περίπτωση να είναι αυτές δεσμευτικές για τους Εισαγγελείς, κατά την έκφραση της γνώμης τους, αφού από άλλες διατάξεις του Οργανισμού των Δικαστηρίων (άρθρ. 94 και 95 Οργαν. Δικ.). «Πας Εισαγγελεύς έχει το δικαίωμα να ενεργεί μετά πάσης ελευθερίας και κατά την ιδίαν αυτού πεποίθησιν. Ο Εισαγγελεύς ενώπιον του Δικαστηρίου εκπροσωπεί τον Νόμον και την δημοσίαν τάξιν, ουχί δε το Δημόσιον (FISCUS)». Σήμερα μάλιστα Αποφάσεις Ανωτάτων Δικαστηρίων της Χώρας μας δέχονται πλέον ανεπιφύλακτα ότι ο Εισαγγελέας είναι όργανο της πολιτείας εντεταγμένο στη Δικαστική και όχι στη Διοικητική Εξουσία (Απόφ. Ολομ. Απ. 794/1976 Ποιν. Χρον. ΚΖ/229 η υπ' αριθμ. 2/1977 απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 100 του

☞ στη σελ. 6

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ κ. Α. ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

☞από τη σελ. 1

βλέπεται εις το άρθρον 90 παρ. 3 της επιλογής της ανωτάτης Ηγεσίας. Εδώ βρισκόμεθα προ ενός φαινομένου, που σε τελευταία ανάλυση καταλύει την πραγματικότητα ή υποσκάπτει τον θεσμόν της ανεξαρτησίας των δικαστικών λειτουργών, που ο κ. Ηλιού το έθεσε πάρα πολύ σωστά το θέμα και δεν θέλω να σας απασχολήσω δια μακρών δι' αυτό. Πάντως αυτό να σημειώσωμεν. Από τη στιγμή που η Ανωτάτη Ηγεσία, η κορυφή της δικαιοσύνης εξαρτάται από την πολιτική εξουσίαν από την Κυβέρνησιν και όταν ακόμη δεν υπάρχει μομφή κατά της πολιτικής εξουσίας και όταν η πολιτική εξουσία ασκεί αυτή την επιλογή, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, έχει εις την ουσίαν τραυματισθή, δια να μην πω καταλυθή... Δεν θα κατοχυρωθή η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης και δεν θα ολοκληρωθή, εάν δεν κόψουμε αυτό το νήμα της εξαρτήσεως εις την κορυφήν».

Στην ίδια συνεδρίαση τις αυτές θέσεις υποστήριξαν ο κ. Α. Κανελλόπουλος, ο οποίος κατέληξε: «Είναι φανερό, ότι η ηγεσία πρέπει να εκλέγεται κατ' αρχαιότητα. Δεν υπάρχει άλλο αντικειμενικό κριτήριο δυστυχώς». Και ο κ. Γ.Β. Μαγκάκης που εκτός των άλλων είπε: «Όταν η ηγεσία έχει επιλεγή από πολιτικόν σώμα δεν είναι δυνατόν παρά να επηρεάζεται παρά τούτου, προτείνω γ' αυτό την αρχαιότητα». Τέλος, τις ίδιες θέσεις υποστήριξε και ο κ. Ι. Σεργάκης κατά τη 13η ΣΥνεδρίαση της αυτής Υποεπιτροπής.

Αλλά και ο σημερινός Υπουργός Εργασίας κ. Ευάγγελος Γιαννόπουλος, με τις ίδιες απόψεις είχε ταχθεί όταν ήταν κατά το παρελθόν Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών (πρβλ. ΝΟΒ 27 σελ. 1067). Οι απόψεις αυτές είναι πάγιες θέσεις του Δικ. Συλλόγου Αθηνών, αλλά και όλων των άλλων Δικ. Συλλόγων της Χώρας και έχουν επανειλημμένα διακηρυχθεί.

Θα κλείσω τις παραπομπές μου αυτές, υπενθυμίζοντας μια συζήτηση για την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης που διοργάνωσε τον μήνα Φεβρουάριο ε.έ.. η Εταιρία Δικαστικών Μελετών στην αίθουσα του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών και στην οποία έλαβαν μέρος πολλοί ανώτεροι και ανώτατοι δικαστικοί λειτουργοί, όπου οι παραπάνω απόψεις που υποστηρίχθηκαν από τους εισηγητές, βρήκαν ευρυτάτη απήχηση μεταξύ των μελών του Δικαστικού Σώματος.

Οι ίδιες απόψεις έχουν υποστηριχθεί και από τους καθηγητές Πανεπιστημίου κ. Βεγλερή, κ. Κουμάντο, κ. Μάνεση, κ. Μπέη και πολλούς άλλους, αλλά και από τον Τύπο.

Μετά από αυτά είναι φανερό ότι οι πάντες αποδοκιμάζουν σήμερα τη διάταξη του άρθρ. 90 παρ. 5 του Συν/τος, που καθορίζει τον παραπάνω τρόπο επιλογής της ηγεσίας της Δικαιοσύνης. Ο τρόπος αυτός δεν υπηρετεί την ανεξαρτησία της, αλλά την καθυπόταξή της στην πολιτική εξουσία (Σχετ. το άρθρο «Ο Μύθος της Ανεξαρτησίας» στο υπ' αριθ. 10 φύλλο Απριλίου της εφημερίδας μας «Εισαγγελικός Λόγος»).

Καλούμε συνεπώς την Κυβέρνηση, τώρα που θα κληθεί κατά το μήνα Ιούλιο, να συμπληρώσει τη θέση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που θα κενωθεί με την αποχώρηση του κ. Κων/νου Σταμάτη, να πάρει τη μεγάλη απόφασή της και να κάνει πραγματικότητα όλα όσα έχει διακηρύξει για τον τρόπο επιλογής της ηγεσίας της Δικαιοσύνης, την οποία δεν τη θέλει υποταγμένη στην Εκτελεστική Εξουσία.

Η συνταγματική επιταγή του άρθρου 90 παρ. 5 δεν εμποδίζει ούτε Σας ούτε την Κυβέρνησή σας, κ. Πρωθυπουργέ, να εφαρμόσετε τις παραπάνω αρχές, για την πλήρωση της θέσεως του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, τις οποίες ως κόμμα επανειλημμένα έχετε διακηρύξει.

Έτσι θα καταξιωθείτε στη συνείδηση ολοκλήρου του Δικαστικού Σώματος, του οποίου θα αναπτερώσετε τις ελπίδες για μια πραγματικά ανεξάρτητη Δικαιοσύνη, αλλά και ιδιαιτέρως θα δικαιώσετε τις προσδοκίες όλων των εισαγγελικών λειτουργών, σύμφωνα με τις οποίες **ο κορυφαίος της εισαγγελικής ιεραρχίας θα πρέπει να προέρχεται από τον Εισαγγελικό Κλάδο στον οποίο φύσει και θέσει ανήκει αυτό το αξίωμα.**

Έτσι πράττοντας, να είσθε όλοι σας βέβαιοι, Πρωθυπουργός και Μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, ότι καμμία επίκριση δεν θα ακουσθεί για την επιλογή αυτή, θα έχετε δε πραγματοποιήσει το πρώτο μεγάλο βήμα για να γίνει πραγματικότητα το όραμα όλων μας για ανεξάρτητη Δικαιοσύνη και αυτή τη σωστή ενέργειά σας θα εκτιμήσει δεόντως ολόκληρος ο νομικός κόσμος της χώρας, αλλά και ο Ελληνικός Λαός.

Για το Διοικ. Συμβούλιο
της Ενώσεως Εισαγγελέων
Ο Πρόεδρος
ΣΠΥΡΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ
Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Γιατί να υπάρχει η εξαίρεση;

Είναι κοινή ομολογία και παραδοχή ότι η μεταστέγαση των ακροατηρίων και των δικαστικών υπηρεσιών του Πρωτοδικείου Αθηνών στα ανακαινισμένα, συμπληρωμένα και εξωραϊσμένα κτίρια της πρώην Σχολής Ευελπίδων, είναι έργο σπουδαίο και σημαντικό. Θαυμάσια κτίρια, ωραίο περιβάλλον, αξιοπρεπής και ευπρόσωπη η στέγαση της δικαιοσύνης. Το αίσχος, η ντροπή και η αθλιότητα της Σανταρόζα ανήκει στο παρελθόν. Η Πολιτεία δαπάνησε, όπως πληροφορούμεθα, για το όλο έργο πάνω από 1,5 δισεκατομμύριο και είναι πράγματι άξιοι θερμών συγχαρητηρίων οι συντελεστές αυτού του έργου. Όμως γιατί η τόση προσπάθεια και τα έξοδα να αμαυρώνονται από την εγκατάσταση οκτώ υπαλλήλων του Πρωτοδικείου στα υπόγεια και τριάντα υπαλλήλων της Εισαγγελίας και ενός Εισαγγελέως στα ημιϋπόγεια; Ποίοι είναι αυτοί που αποφάσισαν ή ενέκριναν, δέσμιοι ίσως του εκατονταετούς συνδρόμου της οδού Σανταρόζα, τη χρήση ως γραφείων των υπογείων και των ημιυπόγειων σε μια τέτοια μεταστέγαση που θα έπρεπε εν όψει της όλης προσπάθειας και δαπάνης να αγγίσει τη τελειότητα; Ειδικώτερα, όσον αφορά την Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών, που η μεταστέγαση της πραγματοποιήθηκε την 6.4.1986, ένα τμήμα της, συγκεκριμένα το Τμήμα Εκτέλεσης Ποινών, ως και μέρος του Τμήματος - Εισαγγελίας Αγορανομίας, στεγάστηκαν στο ημιυπόγειο του όλου κτιρίου της Εισαγγελίας (κτίριο υπ' αριθ. 16).

Ο χώρος είναι ακατάλληλος για τη λειτουργία της υπηρεσίας, αλλά και για την παραμονή εκεί τριάντα (30) δικαστικών υπαλλήλων και ενός (1) Εισαγγελέως. Τα παράθυρα είναι υπερυψωμένα και σιδερόφρακτα και κατά τις ώρες εργασίας ανήλιαγα, η δε εισερχόμενη σκόνη είναι τόσο πολλή, (απ' έξω διέρχονται τα αυτοκίνητα προς το χώρο παρκαρίσματος) ώστε κανείς υπάλληλος δεν διανοείται να ανοίξει παράθυρο για αερισμό. Η υγρασία είναι και αυτόν ακόμη το μήνα (Μάιο) αισθητή, ήδη δε άρχισαν να εμφανίζωνται στους νεοεπισκευασθέντες τοίχους έντονα ίχνη της και πτώση μικρών τεμαχίων επιχρισμάτων. Σε μεγάλη βροχόπτωση τα νερά πλημμυρίζουν το δάπεδο. Ασφαλώς η κατάσταση θα επιδεινωθεί κατά πολύ κατά τους χειμερινούς μήνες. Επί πλέον ο ημιυπόγειος αυτός χώρος των ανωτέρω γραφείων επικοινωνεί με παραπλεύρως ευρισκόμενο χώρο του ημιυπόγειου όπου έχει εγκατασταθεί καφενείο και τέσσερα φωτοτυπικά μηχανήματα, με αποτέλεσμα οι αναθυμιάσεις και οι θόρυβοι από τους πελάτες του καφενείου και των φωτοτυπείων και η χαρακτηριστική οσμή από τα τελευταία, να δημιουργούν πρόσθετες και σοβαρές ενοχλήσεις. Τέλος υπάρχει κίνδυνος και για το αρχείο του Τμήματος - Εκτελέσεως - Ποινών και το Αρχείο της Αγορανομίας (εκατοντάδες χιλιάδες φάκελλοι περιέχοντες καταδικαστικές αποφάσεις κατά φυγοποίνων) αφού ο χώρος, ημιυπόγειος και με παράθυρα χωρίς εξώφυλλα, είναι προσιτός σε «επίδοξους» δολιοφθορείς ή εμπρηστές που τυχόν θα διαφύγουν της προσοχής των φυλάκων του προαυλίου, για να ρίψουν στο εσωτερικό του αρχείου εμπρηστικά κλπ. Γενικά είναι τόσο άνιση η σύγκριση των ανωτέρω γραφείων με την πράγματι θαυμάσια εγκατάσταση των λοιπών τμημάτων της Εισαγγελίας, που γίνεται φανερό ότι οι χώροι των πρώτων μόνο σαν βοηθητικοί (αποθήκες εντύπων, καφενείο κλπ.) θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται.

Επιβάλλεται, εκτός της μακροπρόθεσμης λύσης της κατασκευής ενός ακόμη μικρού σχετικά κτιρίου για τη στέγαση των ανωτέρω Τμημάτων της Εισαγγελίας, να γίνει μεταφορά των στα ήδη υπάρχοντα κτίρια. Για παράδειγμα δίπλα στο κτίριο της Εισαγγελίας (αριθ. 16) υπάρχει ένα μικρό διώροφο κτίριο (υπ' αριθ 10) που και μόνο από τη θέση του (παράπλευρα στην Εισαγγελία και μακρυά από τα άλλα κτίρια του Πρωτοδικείου), θα έπρεπε οργανικά να ανήκε στην Εισαγγελία. Όμως έχει παραχωρηθεί στο Πρωτοδικείο και χρησιμοποιείται για την στέγαση των γραφείων δακτυλογράφων (καθαρογραφής αποφάσεων), που τα περισσότερα παραμένουν κλειστά. Προτείνουμε να δοθεί, έστω προσωρινά μέχρι την ανέγερση άλλου κτιρίου, το ανωτέρω μικρό διώροφο κτίριο στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών για την αξιοπρεπή και κατάλληλο στέγαση των τμημάτων της Εκτελέσεως Ποινών και Αγορανομίας, τη στέγαση δε των δακτυλογράφων καθαρογραφής του Πρωτοδικείου σε κάποιο από τα δεκαπέντε κτίρια που διατέθηκαν στο Πρωτοδικείο, το οποίο μάλιστα μόλις προ εικοσαημέρου παρέλαβε δύο τριώροφα κτίρια, γεγονός που αποδεικνύει, αφού έως τότε οι Υπηρεσίες του λειτουργούσαν κανονικά, ότι μια τόσο μικρή σύμπτυξη είναι δυνατή.

Καλοί είναι οι προθάλαμοι στα γραφεία και τα εντευκτήρια, και πρώτοι εμείς υπερθεματίζουμε, προηγούμενα όμως πρέπει να μάθουμε να καταργούμε τα υπόγεια και τα ημιυπόγεια. Ο νέος Υπουργός της Δικαιοσύνης κ. Απ. Κακλαμάνης και ο κ. Γεν. Γραμματέας του Υπουργείου, που γνωρίζει το πρόβλημα, παρακαλούνται να φροντίσουν να εκλείψει αυτή η κατάσταση που δημιουργεί ένα «αλλά όμως» σε μια τόση θαυμάσια και αξιέπαινη προσπάθεια και μια εξαίρεση σ' ένα τόσο σημαντικό και ωραίο έργο.

Είναι πράγματι κρίμα.

Πέτρος Βέρροιος

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΑ

Και πάλι η Τ.V.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ τις ορθές και εύστοχες παρατηρήσεις του συνάδελφου Β.Ε.Π. στη στήλη «Από μήνα σε μήνα», στο φύλλο Απριλίου, που αναφερόταν στην Ε.Ρ.Τ. της 20-3-86.

Αλλά και μέσα σε λίγες μέρες από το 1 κανάλι δόθηκαν μαθήματα αναρχισμού, με την παρουσία της ταινίας «Η μάχη του Αλγερίου», που όσο κι αν ήταν υποδειγματικό και καλοτραβηγμένο ντοκυμανταίρ, θάπρεπε ν' αποφευχθεί για πολλούς λόγους: Την ώρα μιάς έξαρσης του αναρχισμού και της τρομοκρατίας, της έκρηξης σε αεροπλάνο με θύματα πάνω από το Άργος, της δέκατης δολοφονίας της 17ης Νοέμβρη και της συχνότατης βίας μέσα στο κέντρο της Αθήνας, η παρουσίαση ενός φιλμ που δίνει ιδέες και τρόπους σχετικής δράσης, δεν ήταν ασφαλώς προσφορά χρήσιμη στο Ελληνικό κοινό της τηλεόρασης.

Παράδεισοι αξιόποινοι;

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ στις μικρές αγγελίες του Τύπου:

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ!!! ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ!!! κορίτσια, στιγμές αληθινής έκστασης στο μασάζ και αυτή τη φορά... για πάντα μόνιμος στην οδό... Κυριακή ανοικτά. Τηλ. ....

ΑΙΣΘΗΣΙΑΚΟ ΜΑΣΑΖ με γαλλικό τρόπο, από ειδικευμένες μασέζ, μόνο για λίγους(...).

STUDIO RAS...Γλυκές μασέζ, ξένες και Ελληνίδες, ειδικευμένες αποκλειστικά στο ανδρικό μασάζ, σας περιμένουμε(...).

REN... CLUB. Πολλές Υπέροχες νεαρές μασέζ προσφέρουν σπέσιαλ μασάζ!!! Για σπέσιαλ κυρίους(...).

Διερωτώμεθα αν η Υπηρεσία Ηθών έχει ελέγξει όλα αυτά τα Studios, που υπόσχονται παραδείσους γαλλικούς ή ταϋλανδέζικους.

Από τη στήλη μας θέτουμε υπόψη τα παραπάνω στον Προϊστάμενο της Εισαγγελίας Πλημ/κών Αθηνών, αρμόδιο να κρίνει για προκαταρκτική εξέταση, προς διαπίστωση τυχόν τέλεσης μαστρωπείας, σωματεμπορίας ή παραβάσεως του Ν. 1193/1981 «περί αφροδισίων νόσων» κ.λ.π.

Η ζωή σε κίνδυνο

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ κατατέθηκε τον Απρίλη ο παρακάτω πίνακας εγκληματικότητας:

Έτη	Ανθρωποκτονίες με πρόθεση	Θανατηφόρες σωματικές βλάβες
1978	20	95
1979	13	107
1980	26	114
1981	38	118
1982	46	215

Είναι βέβαιο ότι βρισκόμαστε σε μια έξαρση εγκληματικότητας κατά της ανθρώπινης ζωής. Απέναντι σ' αυτό το κύμα χρειάζεται η συντονισμένη προσπάθεια όλων μας. Το θέμα που ονομάζεται «Δημόσια Τάξη», είναι υπερκομματικό και Εθνικό, και όχι μόνο ενός κόμματος ή ευθύνη μόνο των υπηρεσιακών οργάνων ή της κρατικής εξουσίας. Χρειάζεται σταυροφορία και ενεργοποίηση των πολιτών, που πρέπει να συνδράμουν το έργο της εξασφάλισής της.

Μ' αυτά τα κριτήρια πρέπει ν' αντιμετωπισθεί η Δημόσια Τάξη, για να μη θρηνούμε περισσότερα θύματα κάθε χρόνο.

Αληθεύουν;

ΑΡΧΕΣ Απριλίου δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Έθνος» άρθρο του Χρ. Θεοχαράτου, που ανέφερε ότι στελέχη της Αστυνομίας: Υποθάλπουν ή και διακινούν ναρκωτικά στα Εξάρχεια, προστατεύουν διαφθορεία, χαρτοπαικτικές λέσχες, ύποπτα ξενοδοχεία, ενώ άλλοι έχουν καταπατήσει δημόσιες εκτάσεις, προμηθεύουν «λευκή σάρκα» σε βίλλές οργίων ή είναι κοινοί «τρακαδόροι» με δανεικά κι αγύριστα. Ο αρθρογράφος έκανε την επίκληση: «Βαθιά το νυστέρι για την εξυγίανση της ΕΛ.ΑΣ.».

Τις φοβερές αυτές καταγγελίες θέτουμε υπόψη του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας, αλλά και των Πολιτικών Προϊσταμένων της Αστυνομίας, για τη διενέργεια σχετικής ανάκρισης.

Α. Φ.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Παρακαλούμε όσους δεν έχουν εξοφλήσει τη συνδρομή τους, να στείλουν, με επιταγή, 500 δρχ. στα γραφεία της εφημερίδας μας. Η συμβολή όλων μας στην έκδοση της εφημερίδας, είναι νομίζουμε αυτονόητη.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ Δ.Σ.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ενώσεώς μας επισκέφθηκε τον νέο Υπουργό της Δικαιοσύνης κ. Απ. Κακλαμάνη τον οποίον συνεχάρει και του ευχήθηκε επιτυχία στα νέα του καθήκοντα. Ο κ. Υπουργός αφού ευχαρίστησε το Δ.Σ. και διαβεβαίωσε ότι προσβλέπει σε μια γόνιμη συνεργασία, εδήλωσε ότι αφού ενημερωθεί πάνω στα θέματα και τα αντικείμενα της αρμοδιότητός του θα δεχθεί σε συνεργασία το Δ.Σ. της Ενώσεώς μας πάνω σε ζητήματα που αφορούν γενικά την δικαιοσύνη και ειδικώτερα τον Εισαγγελικό Κλάδο.

Επίσης το Δ.Σ. επισκέφθηκε τον Γενικό Γραμματέα του ίδιου Υπουργείου στον οποίο έθεσε έντονα το ζήτημα που ανέκυψε από την στέγαση του τμήματος εκτελέσεων της Εισαγγελίας Πρωτοδικών (του Εισαγγελέα εκτελέσεων και πλέον των 30 υπαλλήλων του τμήματος) σε ακατάλληλους χώρους στο υμιυπόγειο, με έντονη υγρασία και χωρίς επαρκή φωτισμό, στα νέα δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων, και τα σοβαρά προβλήματα που δημιουργούνται στην παραπάνω Υπηρεσία.

Ο κ. Γενικός Γραμματέας ανεγνώρισε την ύπαρξη του προβλήματος και αφού άκουσε τις απόψεις του Δ.Σ. συμφώνησε και υποσχέθηκε ότι θα αναζητηθεί η κατά το δυνατόν ταχύτερη λύση του προβλήματος αυτού.

Στην ίδια συνάντηση με τον Γενικό Γραμματέα μεταφέρθηκε η δυσαρέσκεια των Δικαστικών Λειτουργών για την απαράδεκτη καθυστέρηση καταβολής των χρηματικών ποσών που έχουν επιδικάσει δικαστικές αποφάσεις ως διαφορές του επιστημονικού επιδόματος.

Επί του ίδιου θέματος μας περεσχέθει η πληροφορία από τον αρμόδιον υπηρεσιακόν παράγοντα ότι έχει διαταχθεί και επίκειται η εντός μηνός καταβολή εις όλους τους δικαιούχους του επιδικασθέντος ποσού δια των δικ. αποφάσεων και ότι, όσον αφορά αυτούς που έχουν ζητήσει με αίτηση το ποσόν αυτό, το Υπουργείο Δικαιοσύνης έχει διαβιβάσει όλες τις αιτήσεις στις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομικών όπου εκκρεμούν, Το Διοικητικό Συμβούλιο μελετά τις ενέργειες στις οποίες θα προβεί για την προώθηση του θέματος αυτού.

Ο Πρόεδρος της Ενώσεως κ. Αλεξόπουλος, ο αντιπρόεδρος κ. Κυριαζής και ο κ. Τουμπάνος εκπροσώπησαν την Ένωση Εισαγγελέων στα εγκαίνια της ΕΚΘΕΣΗΣ των κρατουμένων στις φυλακές και στα ιδρύματα αγωγής που έγινε στις 9-5-1986 στο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ του Δήμου Αθηναίων με την παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης. Στην έκθεση αυτή που οργανώθηκε από την Νομαρχιακή Επιτροπή Λαϊκής Επιμόρφωσης σε συνεργασία με τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Δικαιοσύνης και άλλους φορείς εκτίθεται μεγάλος αριθμός αξιόλογων έργων Τέχνης (Ζωγραφικής, Χαλκογραφίες, ,Ξυλόγλυπτα, Κεραμικά κλπ.) δημιουργήματα των κρατουμένων. Το Διοικητικό Συμβούλιο για την ενίσχυση των σκοπών της έκθεσης αυτής απεφάσισε την αγορά ενός εκ των έργων τούτων.

Για το Δ.Σ.

Ο Αντιπρόεδρος
Ι. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΜΑΣ

Στις 17 Μαΐου έγινε οχορός της Ενώσεως Εισαγγελέων και της Ενώσεως Ανωτέρων και Ανωτάτων Δικαστών στο King George, με πολύ μεγάλη επιτυχία. Παρέστησαν ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου κ. Στασινός με τη σύζηγό του, ο επίτιμος Πρόεδρος της Ενώσεώς μας κ. Α. Φλώρος με τη σύζυγό του, ο επίτιμος Αντιπρόεδρος του Α.Π. κ. Κίμων Αναστασόπουλος, ο επίτιμος Αρεοπαγίτης κ. Κ. Ποταμιάνος, αρεοπαγίτης, τα Δ.Σ. των δύο Ενώσεων και πλήθος φίλων, δικαστών και εισαγγελέων.

Η πρώτη μας αυτή εκδήλωση ξεπέρασε τις προσδοκίες όλων μας, γιατί εκτός από την καθαρή ψυχαγωγία, είχαμε την ευκαιρία να γνωριστούμε καλύτερα εμείς και οι οικογένειές μας και να σφίξουμε πιο πολύ τους δεσμούς μας, μέσα σε μια ωραία ατμόσφαιρα συναδελφικής απλότητας και αγάπης. Είναι βέβαιο ότι παρόμοιες πρωτοβουλίες θα έχουν οπωσδήποτε συνέχεια και θα πυκνώσουν οι ευκαιρίες τέτοιων εκδηλώσεων, μέσα στο ίδιο ωραίο κλίμα που χαρήκαμε όλοι το βράδυ της 17-5-86.

Στην Οργανωτική Επιτροπή ανήκουν τα πιο θερμά συγχαρητήρια.

ΔΙΚΑΣΤΕΣ – ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΗ ΔΙΚΗ

☞ από τη σελ. 5

Συντάγματος Δ. 8-143 και βλέπ. και το υπ' αριθμ. 1/1979 πρακτ. Ολομ. Συμβ. Επικρατείας, σύμφωνες δε είναι και οι σχετικές επάνω στο θέμα αγορεύσεις που έγιναν στην Ε΄ Αναθεωρητική Βουλή του 1974 κατά την κατάρτιση και ψήφιση των διατάξεων του ισχύοντος Συντάγματος περί Δικαστικής Εξουσίας.

Πλέον ερωτάται οι παραπάνω δικονομικοί κανόνες που ισχύουν στην ποινική δίκη, θα πρέπει να ισχύσουν και στην πειθαρχική δίκη; Η απάντηση αναμφιβόλως θα πρέπει να είναι καταφατική, γιατί μεταξύ ποινικού και πειθαρχικού αδικήματος υπάρχει το ακόλουθο ουσιώδες κοινό γνώρισμα ποπυ δικαιολογεί την ανάλογη εφαρνογή των δικονομικών διατάξεων της ποινικής δίκης και στην πειθαρχική δίκη. Το γνώρισμα αυτό είναι ότι τόσο το ποινικό όσο και το πειθαρχικό αδίκημα είναι άδικη και καταλογιστή πράξη, απειλούμενη από το Νόμο με ορισμένη ποινή, δηλαδή με ορισμένο κακό που συνίσταται στη βλάβη ορισμένων εννόμων αγαθών του τιμωρουμένου (παρλβ. και Χωραφά Ποιν. Δίκαιο Γεν. Αρχ. Τόμος Α΄ εκδ. 1964, που τονίζεται ότι η ουσία της ποινής είναι κακό, δηλαδή βλάβη ορισμένων αγαθών των τιμωρουμένων). Βάσει των ως άνω βασίμων και νομίμων σκέψεών μου και επί της πειθαρχικής δίκης θα πρέπει αναλογικώς να εφαρμόζεται οι δικονομικές αρχές της ποινικής δίκης, δηλαδή η Πειθαρχική Δίωξη, όπως και η Ποινική Δίωξη, θα πρέπει να κινείται αποκλειστικά από την Εισαγγελική Αρχή και η δικαιοδοτική κρίση να ανήκει στους Τακτικούς Δικαστές, για να μη γυρίσουμε στο σημείο αυτό σε παλαιότερες εποχές, που θυμίζουν το αμιγές εξεταστικό σύστημα. Κατόπιν των παραπάνω αναφερομένων, δεν βρίσκουν πλέον κανένα έρεισμα οι απόψεις εκείνων που επιδιώκουν να αναθέσουν την άσκηση της πειθαρχικής διώξεως κατά Εισαγγελέων και Δικαστών σε Ρτιμελείς Επιτροπές και έχουν συντάξει μάλιστα για το σκοπό αυτό Σχέδιο Νόμου που εκκρεμεί στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Εκείνοι που επεχείρησαν να συντάξουν μια τέτοια διάταξη, ασφαλώς θα εγνώριζαν ότι, δυστυχώς, το Σύνταγμά μας παρέβλεψε να κατοχυρώσει τη βασική και ουσιώδη λειτουργική αρμοδιότητα των Εισαγγελέων στην αποκλειστική από αυτούς άσκηση της ποινικής και πειθαρχικής διώξεως, ενώ απεναντίας θα εγνώριζαν ότι τι Σύνταγμα μας κατοχυρώνει την αποκλειστική δικαιοδοτική κρίση των τακτικών δικαστών επί ποινικών και πειθαρχικών υποθέσεων (άρθρ. 87 παρ. 1 και άρθρ. 91 παρ. 1-3 Συντάγματα). Ερωτώ, λοιπόν, και περιμένω μια καλόπιστη απάντηση, κατά ποία λογική επιχειρείται η παραπάνω συρρίκνωση αρμοδιοτήτων Εισαγγελέων στην άσκηση πειθαρχικής διώξεως, ενώ δεν υπάρχει Συνταγματική δυνατότητα να έχουν οι Εισαγγελείς δικαιοδοτική κρίση επί πειθαρχικών υποθέσεων, παρ' όλο ότι ο επιχειρούμενος αυτός περιορισμός αρμοδιότητας των Εισαγγελέων στην υπ' αυτών αποκλειστική άσκηση της πειθαρχικής διώξεως προσκρούει στις παραπάνω θεμελιώδεις αρχές. Ενδεχομένως, εάν υπήρχε Συντάγματική Διάταξη που να παρέχει την δυνατότητα και στους Εισαγγελείς να μετέχουν των Πειθαρχικών Συμβουλίων, πρόβλημα δεν θα ανέκυπτε, διότι οι μικτές συνθέσεις τόσο στο στάδιο της πειθαρχικής διώξεως όσο και στο στάδιο της δικαιοδοτική κρίεως, θα ήταν σύμφωνες προς τις θεμελιώδεις Συνταγματικώς κατοχυρωμένες Αρχές της ισότητας απέναντι του Νόμου και προς την αρχή της Δημοκρατικής Διοικήσεως στη Δικαιοσύνη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ